

Майстренко Ю. І.

кандидат політичних наук,

доцент кафедри міжнародних відносин

Одеського національного університету імені І. І. Мечникова

м. Одеса, Україна

ТРАНСФОРМАЦІЯ МІГРАЦІЙНОЇ ПОЛІТИКИ ТУРЕЧЧИНИ

Турецька Республіка протягом багатьох десятиліть або навіть і столітті займала важливе місце в структурі міжнародної міграції як Середземноморському регіоні, так і на Близькому Сході.

Так, попередниця Турецької Республіки Османська імперія мала довгу історію імміграції та еміграції. Поступова ерозія Османської імперії спричинила переміщення різних народів, що її населяли: турків, татар, боснійців, греків, вірмен, албанців [4]. Протягом війни за незалежність (1919–1923) близько одного мільйону турків покинуло Грецію, й навпаки греки покинули Туреччину [2, р. 39]. У період від заснування республіки, й аж до середини 1960-х років, Туреччина була країною імміграції. Уряд країни ініціював програму, що заохочувала мусульман та турків з Балкан переселятись до Турецької Республіки [1, р. 127].

Наступний етап розпочався з кінця 1960-х років та характеризувався відпливом населення з Туреччини. Це переважно була трудова міграція та міграція для воз'єднання сімей. Державами-реципієнтами в даному випадку виступали розвинені країни Північно-Східної Європи [2, р. 41]. Швидкий ріст економіки після Другої світової війни потребував відповідного «забезпечення» трудовими ресурсами, роль яких й виконували громадяни Туреччини. У 1961 році була підписана відповідна угода між Турецькою Республікою з одного боку та ФРН, Францією, Бельгією, Швецією, Австрією з іншого боку [1, р. 130].

Така міграція активно підтримувалась урядом країни, оскільки вважалося, що такі мігранти зможуть набути нових навичок, вмінь та знань, які в подальшому зможуть використовувати для розвитку відповідних сфер у власній країні. Також враховувалось значення коштів, які заробляли робітники за кордоном для підтримки турецької економіки [2, р. 40].

Нафтова криза 1973 року та Семиденна війна спровокували кризу в Європі, тому країни були змушені обмежити в'їзд іноземців, оскільки вже не потребували такої кількості робочої сили [2, р. 42]. Турецькі

мігранти були змушені переорієнтуватись на нафтовидобувні країни [3, р. 17].

Після «арабської весни» мігранти з країн, що були охоплені війною були змушені шукати притулку в Європі, один із шляхів до якої пролягає через територію Туреччини.

Список використаних джерел:

1. Avcı G., Kirisci K. Turkey's immigration and emigration dilemmas: Regional background paper on major migration systems. 2006. P. 123–173.

2. Haas H. Euro-Mediterranean migration futures: The cases of Morocco, Egypt and Turkey. Migration from the Middle East and North Africa to Europe. Ed. by Bommes M., Fassmann H., Sievers W. Amsterdam University Press. 2014. P. 29–74.

3. Hamood, S. African transit migration through Libya to Europe: The human cost. 2006. URL: www.migreurop.org/IMG/pdf/hamood-libya.pdf. (18 November 2022).

4. Kirişci, K. Turkey: A transformation from emigration to immigration. 2006. URL: www.migrationinformation.org. (18 November 2022).

DOI <https://doi.org/10.36059/978-966-397-288-6-43>

Меміш О. М.

*кандидат історичних наук,
старший викладач кафедри археології
та спеціальних галузей історичної науки*

*Черкаського національного університету імені Богдана Хмельницького
м. Черкаси, Україна*

ЗНАЧЕННЯ ПРОЄКТУ ПІВДЕННО-СХІДНОЇ АНАТОЛІЇ (GÜNEYDOĞU ANADOLU PROJESİ) ДЛЯ СОЦІАЛЬНО- ЕКОНОМІЧНОГО РОЗВИТКУ ТУРЕЧЧИНИ

Значне відставання окремих регіонів за рівнем соціально-економічного розвитку впродовж 1990–2010-х рр. залишалося однією з гострих соціально-економічних проблем Туреччини, що негативно позначалася на загальному рівні добробуту країни.

Проект Південно-Східної Анатолії (Güneydoğu Anadolu Projesi, GAP) – це багатогалузевий інтегрований регіональний проект розвитку на основі концепції сталого розвитку південно-східного регіону